

Ei nyt oli pakko paeta. Joku meinasi otaa minusta kiinni. Pakotin ruumiini jatkamaan pujottelin kaatuneiden puunrunkojen ohi. Hypin kivien yli pinkoen yhä hitaamin ja hitaamin. Minua väsytti kaikki voimani tuntuivat valuvan kehostani. Kompastuin puunjuureen kaatuen rähmälleni lumihankeen. En jaksanut nousta silmät painuivat kiinni ja jäin odottamaan seuraajaani, mutta mitään ei kuulunut. Oli aivan hiljaista käänyin väsyneenä makaamaan selälleni ja tajusin olevani kartanon piha maalla. Ikunasta näkyi heikko valon kajo. Sisällä oli joku. Kartanon saliin leijaili painostava hiljaisuus. Yuugi tuijotti miestä silmät suurina järkytyksestä. Myös palveliat katsoivat Lukaa järkytyneinä, mutta onnittelivatsitten nuorta paria. Jasu vilkaisi ystäväänsä, joka sai koottua kasvoileen ystävällisen hymyn. - Mikä mahtava yllätys tämä onkaan kulta. Yuugi sai sanotuksi. - Eikö olekkin. Luka vakuutteli. - Milloin tämä suuremmoinen päivämme olisi? Yuugi kysyi. - Päivämme on noin suurin piirtein viikon päästä. Luka totesi. - Hienoa. Mutta järjesteltävää on paljon, joten et ikäväkylä voi viipyä kauvaa. Yuugi mumisi. Luka hymyi ivalliseen sävyyn ja lähti kävelemään ovelle. Jasu tuli tuomaan iltapalaa ystävälleen, joka oli lukittautunut huoneeseensa Lukan lähdettyä. Hän oli juuri aikeissa koputaa oveen kun kuuli Yuugin puheen. - Miksi en voisi olla tavallinen tyttö, jonka ei tarvitsisi mennä naimisiin näin nuorena. Haluaisin matkustaa pois täältä. Jasu jätti tarjottimen oven eteen ja huikkasi yhdelle palvelioista että hänellä oli tärkeä meno ja ruoka oli jäänyt oven eteen odotamaan Yuugia. Yö oli viileä. Yuugi katseli taivasta toivoen olevansa jossain muualla. Huokaisten hän alkoi kiinnittämään ikkunaa, mutta ääni sai hänet vilkaisemaan uudeleen ulos. Kivi muurilla joka ympäröi koko talon seisoi seitsemän hahmoa. Hahmot laskeutuivat köyttä pitkin pihaan ja pujahtivat varjoja pitkin ovelle. Muuta Yuugi ei ehtinyt nähdä kun hän ryntäsi herättämään palvelus väkeä. Yuugi ja muutama sisäkkö jotka olivat lähteneet tytön perään hiipivät pitkin isoa käytävää kohti Yuugin isän työhuonetta. Työhuone oli iso huone jonka seiniä koristivat kirjahyllyt täynnä palkintoja. Seurue ei nähnyt ketään ja hetken sisäköt luulivat tytön nähneen vilkasta unta. Mustia hahmoja pudottautui katosta ja alta aika yksikön he olivat tainnut sisäköt ja lähestyivät Yuugia. Yuugi siepasi seinältä koriste miekan ja lähti juoksemaan hahmoja kohden miekaa heilutellen. Hahmot väistivät, mutta hyökäsivät selustasta päin. Aamu valkeni kartanolla. Jasu tuli sisälle ihmetellen, miksi kartanolla oli paljon poliiseja. Hänelle kerrotiin pian mitä yöllä oli tapahtunut ja että Yuugi oli kadonnut kuin tuhka tuuleen. Sisäköt jotka olivat olleet Yuugin mukana eivät muistaneet enää mitään viime yöstä. - Yuugi kadonnut, ettekä te oli vielä edes aloittaneet etsintöjä! Jasu raivosi poliiseille. - Rauhoitu nyt hyvä neiti, Miehemme lähtevät kyllä etsimään emäntäännne. Poliisi päällikkö rauhoiteli. - Mutta en näkisi sitä enää tarpeelliseksi, sillä tuskin löydämme häntä enää. Tämä jatkoi. - Miten niin ette löytäisi häntä? Jasu raivosi vieläkin. Poliisi päällikkö sanoi että tällaisia katoamis ryöstöjä oli tapahtunut jo aieminkin ja että kadonnut neidot oli löydetty tosin neidot olivat joko palaneet niin poroiksi ettei ruumista voitu tunnistaa tai että joku kala tai virta olisi vienyt ruumiin. Jasun silmät värähtivät pelon ja raivon sekoitusta kun hän lähti ulos juosten - Yuugi missä olet!!! hän huusi tuulee